

9 2 1 2 2 4 4

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΑ ΩΣ ΤΗΝ ΠΕΙΘ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΗ ΚΟΡΗ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥΣ

Μέσα σὲ ρόδα καὶ σὲ κρῖνα, σὲ χρυσανθέμια καὶ μαργαρίτες καὶ σὲ κάθε λογῆς ἀνθὸ καὶ πρασινάδα στέκει ὁ Πύργος, χτισμένος ἀπὸ ἀγνὸ κρυστάλλι, καὶ ἀντιφεγγίζοντας στὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ στὸ γλωμόφωτο τοῦ φεγγαριοῦ σὺν ἓνα κοιμιάτι ἀπὸ διαμάντι... Τρέχουν γύρω τὰ γάρφαρα νερὰ τραγουδώντας στὸ κύλισμά τους τραγοῦδιμα νεραϊδιάρικα καὶ ὁ μόνος δρόμος ποῦ πάει στὸν πύργον αὐτὸν εἶνε ἓνα μυρωμένο καὶ ἀνθόσπαρτο μονοπάτι, ποῦ στὸ διάβα του μαγεύεται νοῦς καὶ αἴσθησι, καὶ τρέχουν καὶ τὰ δύο ἀντάμια, σκλάβοι σὲ κάποια ὠραία ὄνειρα καὶ χάνονται στὰ ἀναφιλητὰ τῶν τριανταφυλλῶν καὶ στὴ πορφυρῇ ἀπόχρωσι τῶν ροδαμιῶν...

Στὸ αὐτὸν τὸν Πύργο κάθεται ἡ ὄρημα κόρη, ἡ γόησσα τῆς νύχτας καὶ τῆς χαρουργῆς, ποῦ κάθε βράδυ, σὺν νεραΐδα, χτενίζει ἐβέννινους πλοκάμους μὲ ἀργυρὸ χτένι στὸ σεληνόφωτο τραγουδώντας μιὰ θεία μουσικὴ, ἀγνωστου σκοποῦ καὶ στροφῆς ἀσύλληπτης, ποῦ μαζεύει παίζοντας μὲ τῆς αὔρες ἀνήθα καὶ φύλλα... ποῦ παίζει μὲ τὰ βοδάμια τὰ πορφυρᾶ, σὺν τὴν ἄλκυα χειλῶνα της... καὶ ποῦ κυνηγᾶται μὲ τοὺς ξεφύρους, σὺν ἀρχαία δρυάδα, ἀφήνοντας νὰ δείχνονται στὴν ὄψι της ροδοδάχτυλος αὐγές καὶ λευκὰ κρινάρια στὰ χέρια της καὶ σκορπώντας μεθυσιτικὲς ἡδυπάθειες ἀγνωστες.

Ποτέ της δὲν ἀγάπησε. Ποτέ της δὲν ἐχάρισε σὲ κανένα τὴν ἀγάπη της... Καὶ θαρρεῖς πῶς ἔχει μαζέψη στὴν καρδιά της ὅλη τὴν ἀγάπη καὶ τῶν εἰκοσὶ της χρόνων καὶ λὲς πῶς τὸν πρῶτο ἄνδρα ποῦ θὰ ἰδῇ θὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἄπειρα... αἰῶνια... ὑπέροσμα... ποῦ... εἶνε φόβος μὴ ἢ πλημμύρα τῆς ἀγάπης της τῆς ραΐση τὴ τρουφερῇ καρδοῦλα της... τὴ τρουφερῇ σὺν τὰ ματάκια της ποῦ εἶνε

φόβος μὴ ραΐσουν σ' ἓνα ἀπαλοφίλημα....

Κι' ὅμως, ὡς ποῦ νὰ τῆς στείλῃ ἡ Μοῦρα τὸ νηῶ ποῦ περιμένει ν' ἀγαπήσῃ, μαζεύει ἀνθία καὶ φύλλα πλέκοντας στεφάνια καὶ παΐζει μὴ τὰ ροδάκια τὰ πορφυρᾶ σὰν τ' ἄλκυα χειλάκια της...

Στέκει ὁ νηὸς στὸ πεζοῦλι τοῦ Πύργου τῆς ὄρηας κόρης γεμμένος στὴ κιθάρα του, γλωμὸς σὰν τὸ φλωρὶ καὶ ἄτονος σὰν φύλλο φθινοπώρου καὶ παΐζει... ὅλο παΐζει ἀφήνοντας νὰ ξεψυχοῦν ἀπὸ τὰ δάχτυλά του νότες οὐράνιες καὶ γοιτητευτικές.

Ἀνοίγει τὸ στόμα του ὁ νηὸς σὰν νὰ ξεψυχᾷ, καὶ τραγουδεῖ στὴ γόησσα τοῦ Πύργου.

— «Ὁ κόρη τ' οὐρανοῦ, κόρη ἀγαπημένη... ἄσε τὰ γάργαρα νερὰ νὰ τρέχουν κι' ἔλα σιμά μου... ἄσε τὰ κρίνα καὶ τὰ τριαντάφυλλα καὶ σίμωσε ἐδῶ στὸ πεζοῦλι νὰ κάτσωμε ἀντίμα... ἄσε τὰ ξέτρελλα παιγνίδια σου μὲ τῆς πεταλουδίτσες κι' ἔλα νὰ κάτσης πλάι μου...»

Μὰ ἡ κόρη κόβει ἀνθία καὶ φύλλα πλέκοντας στεφάνια καὶ παΐζει μὲ τὰ ροδάκια τὰ πορφυρᾶ σὰν τ' ἄλκυα χειλάκια της...

Γλωμὸς σὰν φλωρὶ κι' ἄτονος σὰ φύλλο φθινοπώρου ἀπῖνον στὸ πεζοῦλι ὁ νηὸς τῆς τραγουδιᾷ...

— «Ὁ κόρη τ' οὐρανοῦ, κόρη ἀγαπημένη... γιατί δὲ μὲ σιμῶνεις ; Ποῦναι ἡ ἀγάπη σου ; Ἀφοῦ μοῦ πῆρες κάθε τι ποῦταν ὄνειρό μου... δύναμί μου ζωή... μου... μ' ἀφήνεις μονάχον νὰ σβύνω σκληρὰ καὶ ἔρημα ; Σὺ μ' ἔκανες γλωμὸ σὺ πεθαμένον... Σὺ μοῦ ρούφηξες τ' ἀγνὸ τῆς καρδιᾶς μου αἷμα... Τὰ μάτια σου τὰ μάργαλα μοῦ πῆραν καρδιὰ καὶ νοῦ... Γιάτι μ' ἀφήνεις ἄτονα ; Οἱ στεναγμοὶ τῆς κιθάρας μου δὲν σὲ συγκινᾶνε ;...»

Τὸ νὰ μὴ ἀκούῃ ἡ κόρη κόβει ἀνθία καὶ φύλλα πλέκοντας στεφάνια καὶ παΐζει μὲ τὰ ροδάκια τὰ πορφυρᾶ σὰν τὰ ἄλκυα χειλάκια της.

Ὁ νηὸς μισόσβυστος, τῆς λέει ἀκόμα τὸ μοιρολόγι του ἄτονα σὰ ψιθύρισμα ἀνέμου σὲ φύλλα καλαμιᾶς...

— «Ὁ κόρη τ' οὐρανοῦ, κόρη ἀγαπημένη... εἶνε ἀλήθεια πῶς θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ πεθάνω ;... Πρέπει τάχα νὰ καταραστῶ τὴ στιγμή μὴ π' ἀνοίχτηκε μπροστά μου τὸ μαγεμμένο μονοπάτι τοῦ Πύργου Ποῦ καὶ ποῦ θάρροψη πῶς στὸ Πύργο Σου θὰ εὑρισκα τὴ χαρμιά ;...»

Φέρ' τὸ κορμάκι σου ποῦν ἀπ' ἀφρόγαλα καὶ λευκὰ κρίνα, νὰ σφιξῶ ἄπειρα στὴ φλογισμένη ἀγκάλη μου... Φέρ' ἀπαλότρεμα ν' ἀνασάνω τὴν ἄχνα τῆς ὄψης Σου ποῦν ἀπὸ ροδόφυλλα.... Ἔλα νὰ σοῦ πλέξω τὰ μαῦρα σου μαλάκια... τὰ μαῦρα σὰ κλωνιὰ τοῦ κέδρου καὶ νὰ στὰ μυρώσω μὲ ροδόσταμο!... ὦ! ἔλα, κορη, νὰ φιλήσω τὰ μάτια σου, τὰ ἀγαπημένα μου τὰ μάτια σου σ' ἕνα φιλι πυρό... φιλι θερμό... φιλι λατρείας...»

Σὰ νεράϊδα ἡ κόρη τρέχει ἐδῶ κι' ἐκεῖ... κόβει ἀνθηὰ καὶ φύλλα πλέκοντας στεφάνια καὶ παίζει μὲ τὰ ροδάμια τὰ πορφυρᾶ σὰν τὰ ἄλκυα χειλάκια της...

Πέρνει πειότερο ὁ νηὸς στὴ κιθάρα του, πειὸ γλωμὸς καὶ πειὸ ἄτομος καὶ παίζει μὲ πειότερο κόπο, μὰ καὶ μὲ πειότερη τέχνη, τραγουδῶντας πειὸ σιγαλά... πειὸ γλυκά... πειὸ ξέφυχα...

— Κόρη ἀγνή καὶ λαζρευμένη μου... σίμωσε τοῦλάχιστο λιγάκι νὰ σ' ἰδῶ ἀπὸ σιμά... ν' ἰδῶ τὰ ματιάκια σου ποῦ μ' ἐπλάνεψαν... νὰ φιλήσω τὰ κρίνα χέρια σου πρὶν ξεφυγήσω... Σίμωσε!! Στ' ἀλήθεια πεθαίνω... Ἄπ' τὴν ἡμέρα ποῦ σιμά σου βρέθηκα νοιώθω πῶς κάθε στιγμή ποῦ διαβαίνει μοῦ κλέβει τὴ ζωή... Εἶδα τὴ χαρὰ στὰ μαῦρα σου μάτια... Ἄκουσα τ' ὁμορφώτερο τραγοῦδι στὰ λόγια σου... μὰ ἔνοιωσα πειὸ βαθεῖα σὰν κάποιο μοιρολόγι... Σοῦ ἤξιμισα καρδιά, ζωή, ὄνειρα, νεότη... Σοῦ τραγοῦδισμα τῆς πειὸ γλυκῆς στρουφῆς... κι' ὅμως μοῦ χαρίζεις τὸ θάνατο... Ἔλα τοῦλάχιστο, ὦ κόρη, τὴ στερνὴ αὐτὴ στιγμή νὰ σοῦ πῶ στερνὸ τραγοῦδι καὶ νὰ σὲ φιλήσω στερνὴ φορὰ ὅπως πρῶτα... Εἶδες σιμά μου τὴν εὐτυχία ... κι' ὅμως μ' ἀφήνεις νὰ πεθάνω...»

Παίζει-ὄλο παίζει ἡ κόρη μὲ τὰ ἀνθηὰ καὶ τὰ φύλλα καὶ μύσει ροδάμια πορφυρᾶ σὰν τ' ἄλκυα χειλάκια της.

Στηλώνει ὁ νηὸς τὰ μάτια του στὴ νέα καὶ μισανοίγει μὲ κόπο τὸ στόμα του... Τραγοῦδάει κάποιο τραγοῦδι ποῦ δὲν ἀκούγεται περὶ γιατί εἶνε ἄτονο καὶ σιγαλο σὰ χὰιδεμα... Κυττάζει τὴ κόρη καὶ τὰ μάτια του ἀπαλοσβύγουν σὰν σ' ὄνερο γαλανό... σὰν σὲ μεθυστικὴ ἡδυπάθεια... Ἄτονα τὰ χέρια του ἀφήνουν τὴ κιθάρα του νὰ γλυστρήσῃ χάμω... Σπάξει ἡ κιθαρα του καὶ ἡ χορδῆς κι' ὁ νηὸς γέρονι δίχως πνοή... δίχως ζωή... μ' ἕνα οὐράνιο χαμόγελο, σὰν ἐπίγειο παράπονο στὸ πεζοῦλι νεκρός...

Μ' ἀνάλαφρη περπατησιὰ ἔρχετ' ἢ κόρη σιμὰ καὶ βλέπει νεκρὸ
τὸν νηὸ π' ἀγάπησε... Ἐκείνον, ποῦ εἶχε θαρσέψει, πῶς θ' ἀγα-
ποῦσε αἰώνια! Τὸν σκεπάζει μὲ ροδόφυλλα καὶ τοῦ βάζει στεφάνι
ἀπὸ κρῖνα... Θέλει νὰ τὸν λυπηθῇ καὶ τὸν λυπᾶται λίγο... μὰ ἀ-
γάλια-ἀγάλια φεύγει ἀπὸ τὸ μαραμμένο λουλουδι ποῦ κοίτεται στὸ
πεζοῦλι τοῦ Πύργου καὶ τρέχει στ' ἀνθοπερίβολα καὶ κόβει
ἄνθη καὶ φύλλα καὶ παίξει μὲ τὰ ροδάμια τὰ πορφυρᾶ σὰν τ' ἄ-
λυκα χειλάκια της...

Ι Ι Ι

Στὸν Πύργο τὸν χρυστάλλινο, ποῦναι ζωσιμένος ἀπὸ ρόδα καὶ
κρῖνα, ἀπὸ χρυσάνθεμα καὶ μαργαρίτες καὶ ποῦ τρέχουν γάργαρα
νερά, κάθεται μὴ ὄμορφη κόρη.

Ζῆ στὸν Πύργο μονάχη... Τὰ μάτια της, τὰ χεῖλια της δείχνουν
πῶς τὸν νηὸ ποῦ θ' ἀγαπήσῃ θὰ τὸν ἀγαπήσῃ μὲ μὴν ἀγάπη
αἰώνια... ὑπέροχη!

Καὶ ὡς ποῦ νάρθη ὁ νηὸς, κόβει ἄνθη καὶ φύλλα πλέκοντας
στεφάνια καὶ παίξει μὲ τὰ ροδάμια τὰ πορφυρᾶ σὰν τ' ἄλυκα
χειλάκια της.ἱ.

*Αλ. Μουντζουρίδης

ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΜΟΥ

Χορήγησον τὴν φιλοξενίαν εἰς τὸν ἐχθρὸν σου· τὸ δένδρον δὲν ἀρ-
νεῖται τὴν σκιάν του οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν ξυλοκόπον.

Ἡ τιμὴ τοῦ μὲν πτωχοῦ εἶναι ἐν τῇ καρδίᾳ, τοῦ δὲ πλουσίου ἐν τῷ
τομείῳ.

Ὅποιος νυχτογυρίζει ξέρει τί χάνει καὶ τί κερδίζει.

Ἀγαθὸν δὲν εἶναι τὸ νὰ μὴ ἀδικῆς, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ θέλῃς νὰ ἀ-
δικήσῃς.

Δὲν δύναται κανεὶς νὰ χαράξῃ τὸν ἀδάμαντα, εἰμὴ μόνον μὲ ἄλλον
ἀδάμαντα. Τὸ καλλίτερον ἀντιφάρμακον τοῦ ἔρωτος εἶναι ὁ ἔρωτος.